

กระบี่ โอบ จันทร์

劍擁明月 2

ซานจื่อจ้าว 山梔子 เขียน
พวงหยก แปล

ขอขอบคุณ

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

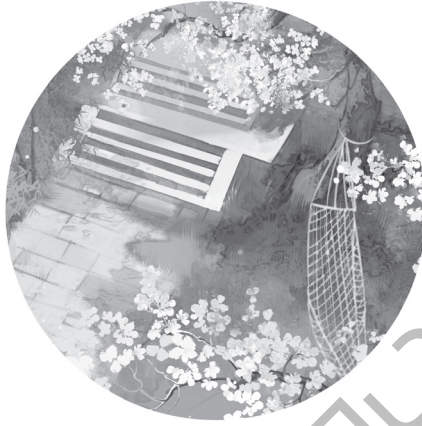
ไม่ว่าเป็นเรื่องราวจากปากคำของผู้ใด จะคนต่ำต้อย คนสูงศักดิ์ คนจิตใจดีงาม หรือคนประพฤติชั่วช้า ทุกคนล้วนกล่าวไปในทางเดียวกัน ว่าวังหลวงนั้นน่ากลัว มั่นกลืนกินชีวิตคน และเต็มไปด้วยปีศาจที่สวม รูปกายมนุษย์ ชางหร่งนั้นเข้าใจเรื่องนี้เป็นอย่างดี และยังตระหนักว่า ตรวนไร้รูปที่พันนาการนางไว้อย่างคงอยู่ ทั้งยังกำลังตั้งร้งนางให้กลับไป และไม่มีคนสติดีที่ไหนที่คิดจะช่วยเหลือนาง

ทว่าบังเอิญยิ่งนัก ช่วงเวลาสั้นๆ ที่ชางหร่งหนีออกไปภายนอก ทำให้ นางได้พบคนสติไม่ค่อยดีนักถึงสองคน และพร้อมจะทุ่มสุดกำลังเพื่อ ช่วยนางออกมา

แต่ย่อมไม่มีอะไรง่ายดาย เพราะที่แห่งนี้คือวังหลวงที่กลืนกินคน ฉะนั้นขอทุกท่านโปรดติดตามพวกเขาไปอย่างระมัดระวังด้วย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

สองหนุ่มสาวในห้องสบตากัน

แพขนตาของเด็กหนุ่มไหววาบ สัมผัสได้ว่าลมหายใจร้อนผ่าว
ขึ้นมาดื้อๆ เขายกมือขึ้นปิดตาอีกฝ่ายไว้ เพราะรู้สึกสูญเสียตาอีกฝ่ายไม่ได้
อย่างไรชอบกล

เขาจ้องมองใบหน้าดวงนั้น แม้สายลมราตรีที่รำเพยเข้ามาในห้อง
ยังพัดเอาไอร้อนผ่าวที่โบยออกไปไม่ได้

ท่ามกลางอารมณ์หวามไหว นางดึงมือเขาออก แรงดึงทำให้
ร่างเขาโน้มเข้ามาใกล้ขึ้นอีกนิด จนลมหายใจของทั้งคู่อยู่ห่างกันเพียง
กระเปียดนิ้วเดียว

เงาที่ทาบบนผนังห้องแนบชิดเข้าด้วยกันอย่างเสียบเสียบ

แนะนำตัวละคร

* เจอจุ๊

ผู้คุมกฏสิบเจ็ดแห่งหอจ้อเฟิง หอนักฆ่าอันดับหนึ่งในใต้หล้า ป่วยเป็นโรคประหลาดที่หาได้ยากยิ่ง คอยติดตามปกป้องซางหวงอยู่เสมอ

* ซางหวง

แท้จริงคือองค์หญิงหมิงเยวี่แห่งต้าเยียนพยายามหนีไปให้ไกลจากวังหลวงที่เป็นดังคุก ทว่าทางวังหลวงนั้นล้วนมีทางตามตัวนางเจอเสมอ

* เมิ่งสือ

อดีตนักพรตลัทธิเต๋า เคยต้องคดีสังหารคนทว่าได้รับความช่วยเหลือจากเจอจุ๊กับซางหวง ครั้นนี้จึงเป็นตาของเขาบ้างที่จะช่วยทั้งคู่

Copyright © 2014

37

โคมดอกกานหา

ละครหุ่นเชิดที่แสดงในหอจิวหยวนวันนี้เป็นคนละเรื่องกับที่เจ๋อจู่และซางหรงเคยดูในเมืองหรงโจวจริงๆ

แสงขาวละมุนที่ใช้ค้นช่องทองแดงสะท้อนออกมาดูเหมือนรัศมีเย็นเยือกของดวงจันทร์ไม่ผิดเพี้ยน มันสาดแสงทาบทับพรพรรณงดงามเรือนผมดำลับ และปิ่นดอกไม้ห้อยระย้าบนตัวหุ่น เสียงดนตรีกังวานเย็นใจไหลล่องดุจสายน้ำ ตัวหุ่นเคลื่อนไหวไปตามการเชิดชักของสายบางๆ ได้ยินเสียงชายแขนเสื้อปลิวพลิว เห็นใบหน้าเหลียวกลับมาทอดสายตามองชั่วขณะจิตนั้นหุ่นไร้ชีวิตเหมือนกลายเป็นนางเอ๋อ* เห็นหัวสู่จันทราไปจริงๆ

"แม่นางซู่ซู่ บ๊วยแซ่หมี่นี่รสชาติไม่เลวเลย พวกเจ้าลองชิมดูสิ" เมิ่งสือเฟิงจะกินบ๊วยไปเม็ดเดียว รู้สึกว่าเฮอร์ดอว์น้อยนัก เลยเลื่อนจานกระเบื้อง

* นางเอ๋อ คือเทพธิดาแห่งดวงจันทร์ เดิมทีนางเป็นภรรยาของโฮ่วอู่ผู้พิชิตดวงอาทิตย์ ต่อมานางได้กินยาอายุวัฒนะที่โฮ่วอู่ได้รับมาจากเจ้าแม่ซีหวังหมู่จึงกลายเป็นเซียนและเหาะเหินขึ้นไปยังดวงจันทร์

ไปให้ทั้งสองคน

เจ้าจุกำลังเท้าศอกไว้ตรงมุมโต๊ะ พอได้ยินดังนั้นก็ปรายตามองจานที่เลื่อนมาตรงหน้า แล้วหยิบบิวยแฮมมัตหนึ่งมากัดกิน รสชาติหวานๆ เปรี๊ยะๆ ของมันทำให้เขาเลิกคิ้ว ก่อนจะหันไปมองช่างทรงที่เอาแต่จ้องการแสดงหุ่นเชิดอย่างใจจดใจจ่อ จากนั้นก็หยิบอีกมัตหนึ่งยื่นไปที่ปากนาง

ช่างทรงอ้าปากงับตามความเคยชิน

กลับปากนุ่มละมุนสัมผัสโดนปลายนิ้วของเจ้าจุกแบบไม่ให้ตั้งตัว แม้จะแผลวเบาเพียงนิดเดียว ทว่าปลายนิ้วก็กดหนึ่ทันที จากนั้นเขาก็เหลือบมองนางอย่างไร้สาเหตุ

ช่างทรงไม่รู้สึกละเลยสักนิด นางไล่สายตาจากตัวหุ่นเชิดขึ้นไปมองมือที่ชักเชิด อาศัยเพียงมือคู่เดียว แม้คนที่อยู่ตรงปลายสายจะเป็นนางเองหรือใครหน้าไหนก็ล้วนต้องกลายเป็นเพียงท่อนไม้ที่ถูกควบคุมตามใจชอบทั้งนั้น

ละครหุ่นเชิดเล่นไปสามเรื่อง ท้องฟ้านอกหอคิวหยวนก็มีดลง

พวกเขาอยู่ข้างในมาตั้งแต่บ่ายจนถึงตอนนี้ ต่อเมื่อโคมไฟริมถนนจุดสว่างดวงแล้วตรงเล่า ถึงค่อยเดินออกจากหอคิวหยวน

ริมแม่น้ำหยางหลิว สายลมโชยขึ้น

โคมไฟหลากสีหลายแบบห้อยแขวนเป็นทิวอยู่ตรงริมน้ำ ส่องแสงประสานกันสะท้อนผิวน้ำเป็นประกายระยิบระยับ ผู้คนเดินเปียดเสียดคับคั่งอยู่บนถนน บรรยากาศคึกคักอย่างยิ่ง

ช่างทรงเดินไปข้างหน้ากับเจ้าจุก โคมไฟในงานเทศกาลคืนนี้มีมากมายหลายหลากกว่าที่ศาลเจ้าเล็กๆ ในหมู่บ้านเถาซืออย่างเทียบไม่ติด หากไม่ห้อยเรียงกันอย่างเป็นระเบียบบนราวไม้สูงก็แกว่งไกวเบาๆ

ได้ขายคาหรือส่องสว่างอยู่บนสะพาน สีลันดูดาด มีทุกรูปทรง มองแล้ว
ละลานตาไปหมด

"วันนี้เป็นวันี่ซุน* ได้ยินมาว่าชาวสุซิงมักจัดเทศกาลโคมไฟขึ้น
ในสองวันนี่" เม้งสือเดินได้ค่อนข้างช้าเพราะเจ็บขา แต่ก็ได้เป็นอุปสรรค
ขัดขวางอารมณ์เบิกบานในคืนนี้แต่อย่างใด เขายกมือชี้ไปยังหอโคมไฟ
ไม้ไผ่ที่ทำขึ้นเพื่อแขวนโคมไฟแล้วบอกทั้งสองว่า "ดูสิ โคมไฟเหล่านั้น
ส่วนใหญ่ทำเป็นรูปดอกไม้"

ซางหรงเงยหน้าจากฝูงชนไปมองหอโคมไฟสูงลิ่วดังกล่าว เหมือน
ได้เห็นบุปผานานาพรรณที่ออกดอกในฤดูใบไม้ผลิมารวมตัวกันแย้มกลีบบาน
อยู่บนนั้น

นางอยากเดินเข้าไปดูใกล้ๆ แต่บริเวณฐานหอโคมไฟแออัดเหลือเกิน
เด็กเล็กหลายคนวิ่งไล่กันสะเปะสะปะ เจอจุดอบสนของว่องไว ยกมือขึ้น
กันนางเอาไว้ข้างหลัง ทว่าเม้งสือที่เดินมองโน่นมองนี่ถูกเด็กคนที่วิ่งสวน
มาตรงหน้าชนเข้าเต็มรัก

เขาเซถอยหลังสองก้าว ยังไม่ทันได้มองให้ถนัดเด็กกลุ่มนั้นก็
กระโดดโลดเต้นอ้อมตัวเขาวิ่งไปที่อื่นแล้ว

"ท่านอาเม้งสือไม่เป็นไรใช่ไหม"

ซางหรงนึกได้ว่าขาอีกฝ่ายยังเจ็บอยู่

เม้งสือลูบท้องที่ถูกชนจนจุพลางส่ายหน้าให้นาง ทว่าแผลที่ขานั้น
เจ็บขึ้นมาเล็กน้อย เขาจึงบอกว่า "ข้าจะไปในังทางนั้นก่อนแล้วกัน ไว้พวกเจ้า
เดินจนเหนื่อยเมื่อไรค่อยมาหาข้า แล้วไปเช่าเรือนั่งกินข้าวด้วยกัน"

คืนนี้มีเรือเล็กติดประทุนลอยลำอยู่ในแม่น้ำมากมาย เพื่อให้คนมา

* วันี่ซุน เป็นวันแรกของเทศกาลดูใบไม้ผลิ ถือเป็นวันเริ่มดักวาฬใหม่ของชาวจีน

นั่งกินอาหารคำพลางฟังบทเพลงที่เหล่าสตรีวงสังคีตบรรเลงขับกล่อม
กลางน้ำ

"ได้" ขางทรงพยักหน้า

ราตรีนี้สายลมโชยเอื่อย แสงจันทร์ที่สาดส่องลงมายังพื้นโลกไม่งาม
จับตาเท่าแสงโคมไฟบนหอโคมไฟแห่งนั้น ต่างทอดแสงทอดสีสันประชันกัน
เหมือนรวมทุกรสชาติของชีวิตมนุษย์เอาไว้ในที่เดียว

ผิดกับดวงบุหลันสูงสง่าเดียวดายที่ไม่ว่าเมื่อไรก็ไม่แปรเปลี่ยนโลกก็วิสัย

ขางทรงเดินตามฝีเท้าของเจ้าจู่ไปข้างหน้าด้วยแสงหลากสีดูวาบ
ผ่านหน้าไปเรื่อยๆ เด็กหนุ่มหุบตาน้อยๆ สีหน้าคล้ายใจลอย เรือนัว
ใต้แขนเสื้อประเดี๋ยวก็อ้อมเข้ามาทำประเดี๋ยวก็คลายออก ซ่อนเร้นอยู่ใน
เงาต้นไม้ดึกของทะเลมนุษย์ที่บัดบัง

ทันใดนั้นเองมือหนุ่มนิ่มอุ่นจัดข้างหนึ่งก็เกี่ยวปลายนิ้วเขาไว้เบาๆ

ดวงตาดำเข้มแวววามของเด็กหนุ่มโหววบ เขาหันไปมอง แต่
เห็นเพียงใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่าย เขาเลยเพ็งได้สติแล้วมองตาม
สายตานางไป แลเห็นความครึกครื้นได้วอมแวมจากช่องว่างของกำแพงมนุษย์
ด้านล่างหอโคมไฟ

กาทองแดงสามใบตั้งอยู่ตรงกลาง ชายไว้เครารุงรังกำลังชี้ไปยัง
ลูกธนูที่วางอยู่อีกด้าน ร้องเรียกผู้คนให้เข้ามาประลองอย่างถือดี

เล่นปาเสียบกา* นี่เอง

เด็กหนุ่มเคยเล่นในเมืองมานับครั้งไม่ถ้วน

"อยากเล่นหรือ"

ประกายความรู้สึกลอยขึ้นในดวงตาลึกล้ำของเขา

* ปาเสียบกา เป็นการละเล่นโบราณของจีน โดยผู้เล่นใช้ลูกธนูหรือลูกดอกกลัดกันปาใส่ภาชนะหรือภาชนะ
ทรงสูงปากแคบเพื่อวัดความแม่นยำ คล้ายกับการเล่นโยนห่วง

"ข้า..."

ซางหรงได้ยืมชายเคราดกบอกว่ารางวัลคือโคมรูปดอกให้ถึง*
หนึ่งดวงเลยสองจิตสองใจ แต่แล้วพริบตาต่อมาเมื่อเย็นๆ ของเด็กหนุ่ม
ก็รวบปลายนิ้วนางเอาไว้ ลมอ่อนไล่ผ่านหน้า ท่ามกลางแสงสีต่างๆ ที่
ส่องประสานก่อเกิดความงามแปลกตา นางแหงนหน้าขึ้นมองเสี้ยวหน้า
ด้านข้างของเขา ขณะถูกจูงเดินแหวกฝูงชนไปยังพื้นที่แห่งความคึกคักนั้น

"เจ้าต้องการอย่างไร"

นัยน์ตาของเขามักใสกระจ่างและรื่นวาวเช่นนี้อยู่เป็นนิสัย

"ข้าอยากเล่นเอง"

ซางหรงพยายามบังคับตัวเองไม่ให้หนีจากความวิตกกังวลเมื่อถูก
สายตานับไม่ถ้วนจับจ้องจากรอบด้าน แล้วตอบกลับไปอย่างนั้น

อารมณ์สนุกผุดขึ้นบนใบหน้าเด็กหนุ่มเมื่อได้ยินคำตอบนาง จากนั้น
เขาก็หยิบลูกธนูดอกหนึ่งมาส่งให้

นางรับลูกธนูจากมือเขา แล้วหันไปมองกาทองแดงที่ตั้งห่างออกไป
ไม่กี่ไกลนัก เสียงซุบซิบพุดคุยของฝูงชนรอบตัวดังเข้าหู นางจับกำธนู
เหลือบมองเด็กหนุ่มข้างกายแวบหนึ่ง

เขากำลังจะไปที่กาทองแดง

ซางหรงยกมือขึ้นอย่างนุ่มนวล แล้วขว้างลูกธนูออกไปท่ามกลาง
เสียงจ๊อกแจ๋ก้องอล ลูกธนูพุ่งละลือแหวกลมเสียบลงไปในพวยการาวกับ
จับวางขณะที่สายตาทุกคู่จ้องมองกาทองแดงเป็นจุดเดียว

"ยอดเยี่ยม!"

ใครบางคนในกลุ่มคนตะโกนขึ้น ตามด้วยเสียงปรบมือเกรียวกราว

* ให้งี้ หรือ Chinese Flowering Crabapple เป็นพืชตระกูลแอปเปิ้ล ดอกมีทั้งสีขาว สีชมพูอ่อน และสีแดง

ช่างทรงลอบถอนหายใจโล่งอก พอผินหน้าไปอีกทางก็สบประสานสายตากับเจ้าจู้เข้าพอดี มองเห็นรอยยิ้มทอประกายอยู่ในดวงตาหยีไฉ่คิ้วคู่นั้น

"แม่นาง ดอกไผ่ยังมีหำกลีบ หากแม่นางอยากได้โคมดอกไผ่ดังดวงนี้ของข้าก็ต้องขว้างให้โดนหำครั้งติดกัน" ชายเคราดคนนั้นยื่นมือออกมาพลางร้องเตือน

หากจะเล่นปาเสียบกกับเขา ดอกไผ่มีก็กลีบก็ต้องขว้างให้โดนในจำนวนเท่ากันถึงจะได้โคมไปครอง

เจ้าจู้ส่งลูกธนูให้นางอีกดอกเจี๊ยบๆ

ช่างทรงรับมาถือไว้ในมือ แล้วขว้างออกไปโดยไม่ลังเล ถูกกาทองแดงติดกันสี่ครั้ง ระหว่างนั้นนางไม่ได้ปล่อยมือจากเขาด้วยซ้ำ ทว่าก็ยังขว้างโดนหมดอย่างไร้ข้อยกเว้น

"อย่าว่าแต่สตรีเลย แม้กระทั่งบุรุษคือนี่ข้าก็ยังไม่เห็นใครขว้างแม่นไปกว่าแม่นาง" ชายเคราดเอ่ยชมอย่างไม่วะมิดกระเมี้ยน ก่อนจะหันไปจุดเทียนในโคมรูปดอกไผ่ถึง แล้วยื่นโคมไปตรงหน้าเด็กสาว "แม่นาง โคมนีักรรยาข้าทำเองกับมือ ตอนนี้นั้นเป็นของแม่นางแล้ว"

ช่างทรงพิจารณาโคมดอกไผ่ถึงที่ได้มา โคมนี้งามวิจิตรละเอียดลออสมคำคุย กลีบดอกสีชมพูมีเส้นกลีบเป็นริ้ว เห็นแล้วแทบสับสนว่าเป็นของจริง ตรงกลางมีเชิงเทียนเล็กๆ โผล่ขึ้นมาข้างบน แสงสลัวอุ่นๆส่องกลีบดอกละมุนให้งามสะพรั่งยิ่งกว่าเดิม

"ให้ผูไ้ใด"

เด็กหนุ่มจูงมือนางเดินออกจากกลุ่มคนพลางปรายตามองกระหม่อมที่ถูกปกคลุมด้วยผมดกดำของนาง

"เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าเอามาให้คนอื่น" ซางทรงเงยหน้าขึ้น
 "เจ้าเคยคิดถึงตัวเองตั้งแต่เมื่อไรกันเล่า" เขาย้อนด้วยเสียงราบเรียบ
 นางชะงัก ผ่านไปครู่หนึ่งถึงค่อยหลุบตาลงตอบ "เห็นท่านอาเม็งสี้อ
 บอกว่าเขาเคยสัญญากับเหย้าเหย้าบุตรสาวของเขาว่าจะให้โคมดอกไม้
 ชำนางยังเกิดเดือนสี่เดือนห้า เป็นช่วงเวลาที่ยอดให้ถึงบานสะพรั่งพอดี
 ข้าเลยตั้งใจจะเอาไปให้เขา"

นางจำได้ว่าโคมดอกไม้ในงานศาลเจ้าเล็กๆ ที่หมู่บ้านเถาซีมีไว้ให้
 แสงสว่างแก่เวทีงิ้ว ไม่นับว่างดงามเท่าไรนัก

"อ้อ" เด็กหนุ่มส่งเสียงรับรู้อย่างไม่ใส่ใจ แต่แล้วจู่ๆ เขาก็หยุดเดิน
 แล้วปล่อยมือออกเมื่อนางมองมาด้วยสายตาขุ่น "ยืนรอข้าตรงนี้นะ"

ซางทรงกำลังสงสัย ทว่ายังมีทันได้เฝ้าถามอีกฝ่ายก็หมุนตัวไป ไม่ทันไร
 ชายแขนเสื้อสีขาวก็หายกลับเข้าไปในกลุ่มคนที่เขาและนางเพิ่งเดินออกมา
 เมื่อครู่

เด็กสาวถือโคมดอกไม้ให้ถึงยืนรออยู่ที่เดิมอย่างว่าง่าย ไม่รู้ว่า
 เกิดอะไรขึ้น ผู้คนแห่แหนเข้าไปเบียดอวดตรงบริเวณนั้นมากขึ้นทุกที
 กลายเป็นกำแพงมนุษย์บดบังความเป็นไปที่กำลังดำเนินอยู่ข้างในจนสิ้น
 นางจึงมองไม่เห็นแม้แต่คนเดียวว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ครั้นจะเบียดคน
 เข้าไปตอนนี้ก็ทำไม่ได้เสียแล้ว

โชคดีที่ผ่านไปไม่นานซางทรงก็เห็นเจ้าจู่เดินแหวกฝูงชนออกมา
 แพบทุกคนที่รายล้อมล้วนจับจ้องโคมรูปดอกถ่าน* ในมือเขา แม้แต่
 ตัวนางเองยังอดใจจ้องมองไม่ได้

* ดอกถ่าน หรือ Queen of the Night (ราชินีแห่งรัตติกาล) ชื่อวิทยาศาสตร์คือ Epiphyllum oxypetalum (DC.) Haw คนไทยเรียกว่าดอกโบตั๋น เป็นพืชอิงที่เกาะบนต้นไม้หรือบนหลัก ดอกใหญ่สีขาวนวล ส่งกลิ่นหอม มีกลีบดอกชั้นในสลบหลายชั้น จะบานเพียงคืนเดียวตอนเวลาราว 23.00 น. และหุบเวลาประมาณ 08.00 น. จากนั้นก็เหี่ยวเฉาไป

ดอกถ่านจะบานแค่ในยามราตรี มีคนพลาดชมความเข้ายวน
ยามเที่ยงคืนของมันมากเท่าไร ก็มีคนหลงเสน่ห์ติดใจมันมากเท่านั้น

ดอกไม้ชนิดนี้มีถึงยี่สิบสามสิบกลีบ เท่ากับว่าเขาต้องเล่นปาเลียบกา
ให้ชนะติดกันยี่สิบสามสิบครั้ง ถึงจะได้โคมดอกถ่านนี้มา

พอเจอจุ๋มเงยหน้าขึ้นก็เห็นว่านางยังยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับไปที่ใดจริงๆ
เขาเลิกคิ้วน้อยๆ ขณะเดินไปตรงหน้า แล้วส่งโคมที่ได้มาให้นาง "ถือไว้"

ช่างทรงนิ่งมองหลังมือเรียวยาวเห็นรูปกระดูกชัดเจนของเขา เสียง
อีกทีก็จ่อแจที่ดังเต็มสองหูในตอนนี่ยังเทียบกับความรู้สึกปั่นป่วนในใจนาง
ไม่ได้ด้วยซ้ำ

"ไม่ชอบหรือ" เจอจุ๋มถามอย่างกังขา

"ชอบ"

นางหลุดจากภวังค์ ก่อนส่ายหน้าเบาๆ และยื่นมือไปรับโคมดอกถ่าน
สีขาวดวงนั้นมาถือไว้ แล้วอดเงยหน้าขึ้นมองเขาอีกไม่ได้

"เจ้าเคยเล่นปาเลียบกาเมื่อไร" เด็กหนุ่มคว้าโคมดอกให้ถึงในมือนาง
มาถือให้แทนพร้อมถาม

"ตอนอายุสิบขวบ พี่ต้นชวนสอนข้าเล่น" ช่างทรงตอบตามความจริง
ก่อนกินถั่วกับผลไม้ที่เจอจุ๋มซื้อให้ไปพลางจับมือเขาเดินไปพลาง "ตอนข้า
อยู่ในอาราม วันๆ ได้แต่คัดหลักธรรมบทสวดหรือไม่กี่อ่านตำรา นางบอกว่า
ชีวิตช้าน่าเบื่อเกินไป ดังนั้นนางกลับมาที่ไรเป็นต้องสอนข้าเล่นอะไร
ต่อมิอะไรที่คนข้างนอกเล่นกันทุกครั้ง"

"นางสอนได้ดีนัก" เจอจุ๋มตอบ

เขาได้รู้จักเซวียต้นชวนผ่านคำบอกเล่าของนางตั้งแต่คืนที่อยู่ใน
หมู่บ้านเถาซีแล้ว ดังนั้นช่างทรงจึงเอยถึงหญิงผู้ลวงลับให้เขาฟังอีกครั้ง

โดยไม่ระแวงระวังอะไรอีก พอได้ยินเขาพูดดังนั้นก็เล่าต่อไปว่า "ข้าซาบซึ่งในน้ำใจนางมาก หากไม่มีนาง ชีวิตในอารามของข้านอกจากความทรมาน ก็คงมีแต่ความทรมาน"

ทันใดนั้นนางก็ร้องไห้เท้า

"เจ้อจู่" ซางหรงจ้องมองเขา "ข้าซาบซึ่งในน้ำใจเจ้ามากเช่นกัน"

นอกจากเซวียนตันซวงแล้วก็ไม่มีใครแยแสว่านางเบิกบานมีความสุขหรือไม่ ไม่มีใครสนใจว่านางชอบหรือไม่ชอบอะไร แม้กระทั่งตัวนางเอง ก็ยังค่อยๆ สูญสิ้นความคาดหวังลงทีละน้อย ไม่อยากโหยหาและไม่กล้าโหยหาอะไรทั้งสิ้น

ทว่าเขา...ต่างออกไป

เสียงโบริกเล่นลมริมแม่น้ำหยางหลิวดังซำดุดเสียงฝนโปรย เมื่งสี่หาเรือริมแม่น้ำเอาไว้อาหนึ่ง ทันทีที่เด็กหนุ่มสาวทั้งสองก้าวลงเรืออาหารค่างก็ถูกยกมาวางเต็มโต๊ะ คนเรือออกแรงถ่อพาเรือลอดช่องใต้สะพาน ได้ยินเสียงลำไผ่พาดน้ำขณะเรือแล่นเข้าไปใกล้เรืองามหรูลำหนึ่ง

ซางหรงเห็นเรือลำนั้นประดับโคมไฟงดงามพร่างพราว สตรีหลายคนใช้แพรบางคลุมหน้า บักปิ่นเต็มเรือนผม ประคองพินถือขลุ่ยบรรเลงสังคีต เบิกฤดูใบไม้ผลิเจ็ดยี่เจ็ดท่ามกลางเสียงน้ำและแสงโคม

น้ำแกงปลาในชามยังร้อนจัด ลูกชิ้นปลาที่ปั้นขึ้นจากเนื้อปลาสับละเอียดได้กลิ่นได้รสเด็ด ดอกไม้ไฟที่ระเบิดตัวขึ้นกลางผืนฟ้ารัตติกาลส่องสะท้อนอยู่ในดวงตาซางหรง

สุราข้าวหวานที่เมื่งสี่อรินให้คงจะชวนเมาอยู่ไม่น้อย เมื่อมองดอกไม้ไฟ ขยายกลีบแบ่งบานก่อนจะร่วงโรยลง แวดตาของนางจึงหม่นหมองตามไปด้วย

ซางทรงเอนซบอยู่ตรงหัวเรือ โคมดอกถ่านและโคมดอกไผ่ถึงวางอยู่ข้างๆ ส่องแสงกระทบผิวน้ำเป็นดวงเรืองรอง ความคิดของนางทำงานซ้ำกว่าปกติ ทำท่าจะเอื้อมมือไขว่คว้า

ปลายนิ้วแตะถูกผิวน้ำเป็นระลอกจ้ว ชายแขนเสื้อเปียกชุ่ม

"แม่นางซู้ซู้ ระวังหน้อย ประเดี๋ยวจะตกลงไป"

เมื่งสือเห็นนางเอื้อมมือไปคว้าเงาโคมในน้ำก็หัวเราะพลางร้องเตือนซางทรงไม่ให้เอื้อมมือ จากนั้นใบหน้าของเจ้าจู้ก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นรำไรบนสีด้นเย็นเยือกจากแสงโคมที่ทาบบผิวน้ำ

นางทอดสายตามอง รู้สึกว่ากลิ่นหอมของใบไผ่ใกล้เข้ามาทุกที

เขายืนอยู่ข้างหลัง ปลายนิ้วเรียวยาวขาวผ่องจับข้อมือเล็กบางของนางขึ้นมา ได้ยินเสียงน้ำไหลหยดลงจากชายแขนเสื้อของนางที่จุ่มลงไปใต้น้ำ

จังหวะที่นางปิดตาหลับไปด้วยเสียงน้ำและเสียงดนตรีที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล ฝ่ามือเปียกชื้นของเขาก็ก้นไม้กระดานเรือแข็งๆ อย่างทันท่วงที ใบหน้าด้านข้างของนางจึงหมุนซบบนฝ่ามือเขาแทน

ซางทรงลืมตาขึ้นจ้องมองอีกฝ่าย

"เจ้าจู้" นางเอ่ยเรียกเบาๆ

เสียงดอกไม้ไผ่ยังไม่เจียบหาย เสียงคนดังจ๊อกแจ้กทั้งบนสะพานและด้านล่าง เสียงเรียกแผ่วหวิวของนางจมหายเข้าไปในความอืดออล

แค่เห็นริมฝีปากนุ่มขยับเพียงนิดเดียว เจ้าจู้ก็รู้แล้วว่านางเรียกเขา ทว่าเขายังไม่ทันได้ทำอะไร นางก็หลับตาลง

บนเรือสว่างไสวด้วยรัศมีจันทร์และแสงโคม ดอกไม้ไผ่สองประกายวิบวับ เขาปล่อยให้นางนอนหนุนมือตัวเองอยู่อย่างนั้นพลางยกซาร้อน

บนโต๊ะมาจับคำหนึ่งโดยไม่พูดอะไร

เมิ่งสือผู้เห็นเหตุการณ์โดยตลอดได้แต่อมยิ้ม ไม่เอ่ยวาจา

วาทรีค่อยๆ ล่วงเข้าสู่ยามดึก เรือแล่นกลับเข้าฝั่ง

เจ้าจู้แบกซางหรงที่หลับสนิทขึ้นหลัง เดินไปตามตรอกเย็นเยือก ด้วยกันกับเมิ่งสือ บริเวณนี้ไม่เคยรู้สึกเหมือนนริมแม่น้ำหยางหลิว โคมไฟแขวนตามชายคาบ้านเรือนมีเพียงประปราย

"คุณชายเจ้าจู้ มีอยู่เรื่องหนึ่งข้าไม่รู้ว่าควรพูดดีหรือไม่" เมิ่งสือที่ก้าวเนิบนาบอยู่ข้างๆ โพล่งขึ้น

"ท่านกลายเป็นคนอ้าอึ้งเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อไร" เจ้าจู้ไม่เหลือบมองอีกฝ่ายด้วยซ้ำ

"เพราะว่านี่ไม่ใช่เรื่องของข้า แต่เป็นเรื่องของคุณชายกับแม่นางซู่ซู่" เมิ่งสือถือโคมเดินไปเรื่อยๆ พลางพูด "ในเมื่อคุณชายยังไม่แต่งงานและแม่นางซู่ซู่ยังไม่ได้ออกเรือน...อะแฮ่ม ข้าลองตรองดูโดยละเอียดแล้วก็คิดว่าควรพูดกับคุณชายเพื่อตัวแม่นางซู่ซู่ดีกว่า เวลานี้ออกเดินทางอยู่ข้างนอก ท่านกับนางอยู่ในห้องเดียวกันนะไม่เป็นไรหรอก แต่มีบางอย่าง...ที่จำต้องระวังไว้หน่อย"

ก่อนหน้านี้ตอนพักอยู่กลางป่าไผ่มีเรือนพักแค่สองเรือน เมิ่งสือกลัวว่าแม่นางน้อยผู้หนึ่งไปอยู่เรือนเล็กอันหนาวเย็นแล้วจะป่วยไข้ ดังนั้นเมื่อเห็นเด็กหนุ่มสาวทั้งสองพักอยู่ในเรือนใหญ่ด้วยกันเขาจึงไม่รู้สึกอะไร แต่เมื่อเข้าตอนเขาไปเคาะประตูห้องซางหรงอยู่นานก็ยังไม่ได้ยินเสียงขานตอบ ภายหลังถึงได้รู้ว่านางไปอยู่ห้องเจ้าจู้ก็แล้ว

เด็กหนุ่มสาวคู่นี้อายุน้อย เมิ่งสือคิดแล้วคิดอีกก็มองว่าตัวเอง

ควรตักเตือนบ้างในฐานะผู้ที่อาวุโสกว่า

"บางอย่าง?"

เจ๋อจู่ชะงักงันแล้วหันไปมองคนข้างตัวด้วยความสงสัย โดย
เสียงลมหายใจเนิบช้าผ่อนคลายของซางหรงยังคงแว่วแผ่วอยู่ข้างหู

"...ไม่มีอะไรหรอก"

เมื่งสี่อชะงัก หลังจ้องมองนัยน์ตากระจ่างใสไร้มลทินของเด็กหนุ่ม
อยู่สักพักก็พบว่าตัวเองคิดมากไปเองทั้งนั้น

บางอย่าง

38

เรือนหล่อรูป

เมื่อคืนเม้งสือดื่มสุรา ตอนตื่นเช้าจึงรู้สึกศีรษะหนักอึ้ง เขากรอกน้ำชาเย็นๆ ถ้วยหนึ่งลงคอเพื่อปลุกตนเองให้ตื่นตัว หลังเปลี่ยนผ้าพันแผลให้ตนเองเสร็จก็เดินไปเคาะประตูห้องเจ้าจู้

เป็นอีกครั้งที่เคาะอยู่นานก็ยังไม่มียี่งขานรับ ครั้นลองผลักประตูเข้าไปก็พบว่าข้างในว่างเปล่า ไม่มีใครแม้แต่คนเดียว

เขาเลยเดินย้อนกลับไปเคาะประตูห้องพักของช่างทรงที่อยู่สุดเฉลียงทางเดิน เป็นไปตามคาด ไม่ทันไรเด็กหนุ่มในอาภรณ์สีขาวก็เดินจ้วเจียมาเปิดประตู

"คุณชายเจ้าจู้ มาเปลี่ยนผ้าพันแผลเถิด"

เขาพูดพลางยิ้มอย่างอ่อนนุ่ใจ สองคนนี้สลับไปสลับมา ผัดกันไปในอนห้องอีกฝ่าย

หลังให้เม้งสือทำแผลใหม่จนเสร็จเจ้าจู้ก็ลงป่นังกินอาหารเช้าที่

ห้องโถงชั้นล่างด้วยกัน คงเพราะเมื่อคืนนอนหลับไม่สนิท สีนํ้าท่าทางเขา จึงดูเฉื่อยชาเกียจคร้าน กัดซาลาเปาไปคำหนึ่งก็ตักใจขึ้นซดข้าว

"เมื่อคืนแม่นางชูชูเมาสุรา ให้นอนนานหน่อยแล้วกัน" เมิ่งสื่อ เจริญอาหารเสมอ ระหว่างพูดยังสวาปามราวพายุจนเหลือซาลาเปา อยู่ลูกเดียว จะหยิบมากินต่อกี่กระไร เขาจึงลุกขึ้นพูดกับเด็กหนุ่มว่า "อาการบาดเจ็บของท่านยังต้องดื่มน้ำเค็ม ข้าวจะออกไปซื้อสมุนไพรสักหน่อย"

เจ้าจู่ส่งเสียงตอบรับโดยไม่เงยหน้าขึ้นมอง

ทัศนียภาพนอกโรงเตี๊ยมยังเลือนรางอยู่ได้สายหมอก ดวงอาทิตย์ฉายแสงอรุณเข้ามาได้เพียงสลัวๆ เจ้าจู่เอามือเท้าคางอย่างเบื่อหน่าย คุ้ยหนึ่งก๊วงซ็อนลง

พอเสี้ยวเอ๋อเรียกอาหารที่เตรียมเสร็จแล้วมาวาง เด็กหนุ่มก็โยนก้อนเงินบริสุทธ์ให้ แล้วถือถาดอาหารเดินขึ้นไปข้างบน

สิ่งแรกที่ช่างทรงลิ้มตามมาเห็นเมื่อตื่นนอนคือโคมดอกถ่านขาวที่เทียนไหม้จนถึงก้นตรงหัวเตียง ตัวนางนอนคว่ำอยู่ตรงขอบเตียง พ้นกระดานลงเทียนไขเงาแวบเหมือนใหม่ เครื่องนอนที่ปูอยู่บนพื้นเมื่อคืนอันทรานหายไปแล้ว

ทันใดนั้นเสียงเปิดประตูดังขึ้น

ช่างทรงเห็นชายเสื้อคลุมสีขาวพลั้วพะเยิบเหนือพื้น เจ้าจู่หันไปปิดประตู เมื่อหันกลับมาเจอสายตานางเขาก็วางถาดอาหารลงบนโต๊ะด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ลุกขึ้นมาล้างหน้า บ้วนปากเสียสิ"

นางรับคำแล้วลุกจากเตียงไปเปลี่ยนเสื้อผ้าหลังจากนั้นพอเดินออกมา

ก็เห็นเจ้าจุ่นนอนหลับตานิ่งอยู่บนเตียง นางชะงักไป ก่อนจะเดินลงปลายเท้า ไปล้างหน้าบ้วนปากอย่างเงียบเสียง

ระหว่างกินข้าวนางก็เบามือที่สุด ไม่ปล่อยให้ช้อนตะเกียบกระทบ ขอบชามจนเกิดเสียงแม้แต่ชนิดเดียว เนื่องจากเมื่อคืนเมาสุรา จนบัดนี้ ช่างทรงเลยยังรู้สึกมึนศีรษะไม่หาย กินใจได้ไม่กี่คำนางก็งยหน้าขึ้นมอง เด็กหนุ่มที่นอนอยู่บนเตียง แสงอรุณที่สว่างขึ้นเป็นลำดับจับปลายคาง เรียวสวยของเขาเป็นเส้นชัดเจน

ช่วงขณะจิตหนึ่งนางนึกถึงเงาโคมบนระลอกน้ำที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม ขึ้นมาได้ เสียงน้ำที่เปียกชุ่มแช่นเสื้อจนหยดพรูย้งเหมือนดังก้องอยู่ในหู นางจำได้ว่าเสียงหัวเราะของตัวเองหนุนซบลงบนฝ่ามือเปียกเย็นของเด็กหนุ่ม

"คุณชายเจ้าจู้ แม่นางซู่ซู่ ตอนไปซื้อยาที่ร้านสมุนไพร ข้าซื้อ แบ่งทอดน้ำตาลที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ๆ มาด้วย พวกท่านอยากกินหรือไม่"

เสียงของเมิ่งสือพลันดังขึ้นหน้าห้อง เด็กหนุ่มที่อยู่บนเตียงลืมตาขึ้นทันที

ตอนคนข้างนอกเปิดประตูเดินเข้ามาเจ้าจู้ก็ลุกลงจากเตียงแล้ว กำลังเดินไปรินชาที่โต๊ะ แต่เพิ่งจะจับชาได้คำเดียวเปลือกตาบางก็ไหววาบ เมื่อเห็นเมิ่งสือยืนถนัดแบ่งทอดน้ำตาลร้อนๆ กรุ่นควันฉุยมาให้ โดยเจ้าตัว ยังหยิบมากินขึ้นหนึ่ง

"แม่นางซู่ซู่ เจ้ามาลองชิมดูสิ" เมิ่งสือบอกช่างทรงยิ้มๆ

นางตอบตกลงแล้วรับแบ่งทอดน้ำตาลมาใส่ปาก มันทั้งกรอบ ทั้งนุ่ม เกิดน้ำตาลที่เคลือบผิวก็หวานละมุนลิ้น

"เจ้านี่กินมากเข้าก็เลี่ยน พวกท่านกินเล่นไปก่อนนะ ข้าจะไปขอ หลงจู้ยิ้มเรือนด้านหลังเคียวยา" เมิ่งสืออมยิ้มมองเด็กหนุ่มสาวนั่งกินขนม

ในถู่ด้วยกันสองคน พุดจบก็คว้าห้อยาเดินออกไป

เจอรูห์เหลือบตาเห็นห้อยาที่เมิ่งสือหยิบโดยบังเอิญ แววดาเห็นอย่าล้า
อดโรยพล้นคมกริบขึ้นทันที "ซ้าก่อน"

"มีอะไรหรือ" เมิ่งสือสัมผัสได้ว่าฝ่ายนั้นจ้องมองห้อยาในมือตน
จึงหลุบตามองบ้าง

"ร้านยาแห่งนี้อยู่ที่ใด"

เด็กหนุ่มมองตราประทับสีแดงบนห่อกระดาษน้ำมัน จำได้อย่าง
แม่นยำว่าจดหมายที่เจียงอิงค้นได้จากตัวหิวเสียนอิมี่ตราประทับจางๆ
คล้ายคลึงกับตรานี้เป็นอย่างยิ่ง

เมิ่งสือออกไปเคี้ยวยา

ช่างหร่งนั่งที่โต๊ะมองเด็กหนุ่มเปลี่ยนไปสวมเสื้อคลุมแขนสอบสีดำ
ที่ช่วยให้เคลื่อนไหวสะดวกตัวนั้นอีกครั้ง รอยแผลเป็นเหวอะเหวบน
ข้อมือถูกอำพรางไว้ได้สนิทที่ทำจากหนัง กระบี่อ่อนดุจอสรพิษสีเงิน
พันอยู่รอบเอวสอบ เขาหันมาสบตากับนาง

"เหตุใดถึงทำหน้าเช่นนั้น"

เขาเดินเข้ามาใกล้ แล้วโน้มตัวลงพิจารณานางอย่างถ้วนถี่

"ทำหน้าเช่นไร"

ช่างหร่งแทบสัมผัสได้ถึงลมหายใจแผ่วๆ ของอีกฝ่ายที่เป่ากระทบ
ผิวแก้ม นางผินหน้าไปอีกทางด้วยความประหม่า

"ทำหน้าราวกับอยากออกไปเที่ยวเล่นกับซ้า" เขาเอ่ยเสียงทุ้มเนิบนาบ
มือขยับไปรินชาร้อนใส่ถ้วยให้นาง "แต่ช่างหร่ง...ครานี้ซ้าไม่ได้จะไปเที่ยวเล่น
ซ้าจะไปฆ่าคน"

คำว่า 'ฆ่าคน' ถูกเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อยผ่อนคลาย
"ร้านยาแห่งนั้นมีศัตรูของเจ้าหรือ"

ซางหรงหยิบถ้วยชามาถือไว้ในมือก่อนถามอย่างลึกลับ
"ถูกต้อง"

ฟู่หม่อยกกระบี่สี่เหลี่ยมผืนผ้าออกไปจนแทบไม่เหลือ เจอจุ่มอง
เรือนผมยาวสยายของซางหรง เพราะถักเปียให้นาง ฟู่หม่อยกกระบี่ของเขา
จึงเหลือเส้นไหมเพียงไม่กี่เส้น

เขาปลดฟู่และดั่งเส้นไหมที่เหลือนอกมา ปลายนิ้วเรียวยาวถักเส้นไหม
เข้าด้วยกันแบบเดียวกับที่ถักเปียให้นาง แล้วร้องเรียก "มาใกล้ๆ"

ซางหรงชินเสียแล้วที่เขาถักเปียให้ โรงเตี๊ยมแห่งนี้ไม่มีคั่นช่องใน
ห้องพักเสียด้วย นางมองไม่เห็นหน้าเด็กหนุ่มที่อยู่ข้างหลัง แต่สัมผัสได้ว่า
ปลายนิ้วของเขาสอดสางเข้ามาในเรือนผมอย่างต่อเนื่อง

เขาชำนาญมากแล้ว หลังถักผมเปียเรียงตรงหางหนึ่งก็ใช้เส้นไหม
ที่ถักเข้าด้วยกันมัดปลายให้ จากนั้นก็เอียงคอมองพวงแก้มขาวนวลเนียน
ของนาง "วันนี้เจ้าไม่ได้ออกไปข้างนอก เหตุใดไม่แถมชาดเล่า"

เขายังไม่ลืมชาดที่ตัวเองเคยป้ายลงบนแก้มเนียน พอนางใช้น้ำล้าง
ออกเล็กน้อยกลับดูงามจับตาขึ้นเป็นกอง เขารู้สึกทึ่งว่าสนุกดี อยากเห็นนาง
ทาอีกครั้งมาโดยตลอด

ทว่านางไม่เคยใช้เครื่องประทีปโฉมที่เขาซื้อให้แม้แต่ครั้งเดียว
"ในเมื่อไม่ได้ออกไปที่ใด จะต้องทาไปไยกัน" ซางหรงส่ายหน้า
"เช่นนั้นก็เท่ากับไม่มีโอกาสได้ใช้สักครั้งเลยนะสิ"

ความผิดหวังสะท้อนออกมาทางดวงตาใสกระจ่างของเด็กหนุ่ม
อย่างชัดเจน

เวลาไม่ได้ออกไปข้างนอกนางไม่ยากใช้ ถ้าออกไปก็ต้องใส่หน้ากาก
ใช้ไม่ได้อีก

"หากเจ้าชอบจะใช้เองก็ได้นี่"

เด็กหนุ่มอยู่ใกล้แสนใกล้ ชางหรงทั้งโกรธทั้งอาย ระหว่างหลบตา
อีกฝ่ายจึงโผล่ออกไปโดยไม่ทันคิด

ขณะนั้นเอง...

เจ๋อจู่แค้นหัวเราะ

นางผินหน้ากลับมา ได้แสงอรุณแจ่มกระจ่าง ใบหน้าขาวเนียน
ดวงนั้นหล่อเหลา ใบไม้สีเขียวส่องประกายแวววามกลางมวยผมดำขลับ

นั่นคือของขวัญที่นางมอบให้เขา

หน้าต่างฝั่งริมถนนแง้มไว้ครึ่งหนึ่ง ริวหมอกที่ยังสลายลงไม่หมด
ลอยอ้อยอิ่งหน้ากรอบขลุ่ยกลายเป็นสาย ไม่รู้เพราะเหตุใดหัวใจของชางหรง
ถึงได้ไหวระเพื่อตามสายหมอกขาวเย็นขึ้นขึ้นไปด้วย

เจ๋อจู่ถอนใจเคาะหน้าผากนางเบาๆ ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปทางประตู
ทันใดนั้นปลายเท้าของเขาก็หยุดชะงัก พอหันไปมองก็เห็นนางนั่งเอามือ
กุมหน้าผากมองเขาจากตรงนั้นอย่างหงอยๆ

แพขนตายาวของเขาไหวระริก

"เวลานี้คนในบ้านหูลินซงกำลังตามหาตัวเมิ่งสือให้คว่ำกราบ
สุนัขบ้า ถ้าพึ่งเขาคนเดียวยังพอใช้วรยุทธ์คุ้มครองตัวเองได้ แต่หาก
ต้องดูแลเจ้าอีกคนคงจะเกินกำลังไป"

หยาดน้ำในดวงตาสีดำสนิทส่องประกายแวววาม

"เห็นที่... ข้าพาเจ้าไปด้วย ให้เจ้าอยู่ใกล้ๆ ตัวน่าจะดีกว่า"

สายลมยามเช้าหลังเข้าฤดูใบไม้ผลิยังหนาวและชื้น เด็กหนุ่มในเสื้อคลุมสีดำจูงเด็กสาวที่สวมเสื้อคลุมดั่งหมวกลงมาปิดหน้ากว่าครึ่งเดินไปตามตรอกอันเงียบงัน จนกระทั่งมาหยุดยืนตรงหน้าประตูร้านยาแห่งหนึ่ง

ซางหรงเฟิงจะแหงนหน้าขึ้นมาอ่านป้าย 'ร้านยาชิงหนาน' พริบตาต่อมาก็ถูกเด็กหนุ่มจูงขึ้นบันไดข้ามธรณีประตูเข้าไปข้างใน

"คุณชายน้อยอยากได้สมุนไพรชนิดใด มีใบสั่งยามาหรือไม่" หลงจื๋อที่กำลังดีดลูกคิดอยู่หลังตู้เตี้ยกวาดตาประเมินเด็กหนุ่มสาวที่เดินเข้าร้านมาแล้วรีบถามด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"ใบสั่งยานะไม่มี" เจอจู่ล้วงทองคำก้อนหนึ่งในอกเสื้อออกมาวางลงตรงหน้าอีกฝ่ายเบาๆ "แต่มีนี่"

"คุณชายน้อยหมายความว่าอย่างไรกัน" หลงจื๋อตาค้างเมื่อเห็นทอง "สู่ชิงขึ้นชื่อเรื่องสมุนไพรซึ่งเป็นของที่ทรงใจกำลังขาดแคลนในตอนนี้อย่างยิ่ง ท่านพ่อสั่งให้ข้าเดินทางมาจากร้านชื่อสมุนไพรที่นี่ แต่ข้าได้ยินมาว่าหมู่บ้านที่ทำไร่สมุนไพรแถบนี้ส่งของมาขายที่ร้านยาชิงหนานของพวกท่านเป็นส่วนใหญ่" เด็กหนุ่มพูดแล้วทอดถอนใจ "ความจริงข้าเองก็ไม่อยากเล่นไม้นี้ แต่ท่านพ่อสั่งว่าข้าจะต้องเจรจาซื้อสมุนไพรให้สำเร็จถึงจะยอมอนุญาตให้ข้าแต่งงานกับนางได้"

ซางหรงรู้อยู่แกล้งว่าเขาแต่งเรื่องหลอกหลงจื๋อร้านยา ทว่าพอฟังถึงประโยคสุดท้ายนางก็ยังมิวายเงยหน้ามองเขาอยู่ดี

"ข้าไม่มีความอดทนพอจะผูกสัมพันธ์กับชาวไร่สมุนไพรพวกนั้นเลยตั้งใจจะซื้อสมุนไพรร้านท่านกลับไปเอาผลงาน" เจอจู่ทำหน้าที่ใส่ชื่อไร่พิชฌาย์ขณะพูดกับหลงจื๋ออย่างสุภาพนุ่มนวล "หากท่านตกลงก็เรียกราคา

มาได้เลย"

หลงจู๊รูปไล่ก้อนทองคำ เครื่องแต่งกายของเด็กหนุ่มตรงหน้าไม่บ่งบอก
ว่าเจ้าตัวเป็นคุณชายตระกูลใหญ่ มีหน้าซำยังมีกระป๋องพันเอว สร้าง
ความหวาดระแวงให้เขาอย่างยิ่ง

แต่ฝ่ายหญิงแต่งกายประณีตงดงามเหมือนบุตรสาวผู้มีฐานะ
หลงจู๊มองหน้าแม่มางน้อยแวบหนึ่ง จากนั้นก็เหลือบมองดวงหน้าหล่อเหลา
ขาวผ่องของเด็กหนุ่ม

...ไม่มีใครสมกันนัก

"ครอบครัวคุณชายคงไม่ได้ค้าขายสมุนไพรกระมัง" หลงจู๊ถาม

เจ้าจู้ร้อง 'ฮะ' เบาๆ "ที่จริงทำสำนักคุ้มภัยนะ แต่ข้าไม่มีพรสวรรค์
ด้านวรยุทธ์ ท่านพ่อเลยอยากให้ข้าหันมาจับการค้าสมุนไพรแทน" ดวงตา
ลึกถ้ำของเด็กหนุ่มฉายแววเสียด้าย

"อย่างนี้เอง" เท่าที่มองคนพูดก็เป็นเด็กหนุ่มไม่ประสาโลกจริงๆ
กระทั่งจะหาซื้อสมุนไพรยังทะเล่อทะล่ามาเจรจาซื้อขายกับร้านยาโดย
ไม่รู้ต้นลึกหนาบาง

หลงจู๊เก็บทองคำก้อนนั้นไป ทว่าใจยังไม่สิ้นสงสัย แม้ตัวเขาเป็น
หลงจู๊ มีอำนาจตัดสินใจเรื่องการค้าขายของร้านยาแห่งนี้ แต่กลับไม่กล้า
ตกปากรับคำโดยง่าย ขณะเดียวกันก็ไม่อยากปล่อยปลาตัวใหญ่ไป หลัง
ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งเขาก็บอกว่า "ถ้าอย่างไรทั้งสองท่านตามข้าไปนั่งพักผ่อน
หลังร้านก่อน ข้าจะไปเชิญเจ้าแกล่ของร้านมาเดี๋ยวนี้"

หลงจู๊ไม่ได้เฉลียวใจเลยว่าความหวาดระแวงของตนเองเข้าทาง
เด็กหนุ่มพอดี

ช่างตรงกับเจ้าจู้ตามหลงจู๊ไปที่ห้องโถงของเรือนด้านหลัง ผู้ช่วย

ในร้านที่กำลังหันยาอยู่กลางลานรีบยกชาร้อนมาให้สองถ้วย ภายใต้อิสร้อน
ลอยกลิ่นซางหรงได้กลิ่นหอมขมๆ เพื่อนๆ ของสมุนไพรอบอวลเต็มจมูก
ขณะลงเลว่าควรดื่มดีหรือไม่ เด็กหนุ่มซ่างๆ ก็ยื่นห่อกระดาษน้ำมัน
มาให้ห่อหนึ่ง

เป็นแป้งทอดน้ำตาลที่เมื่อก่อนซื้อมานั่นเอง

ซางหรงเพิ่งจะรับห่อกระดาษ หลงจูคนนั้นก็เดินตามชายวัยกลางคน
ผู้หนึ่งเข้ามาในห้อง

"หรงโจวขาดแคลนสมุนไพรหนักถึงขั้นสำนักคัมภีร์ยังอยากเปลี่ยน
มาค้าขายสมุนไพรเขียวหรือ" ชายวัยกลางคนเดินเข้ามา ภูหนวดทรง
ตัว 八 ของตนพาดพิจารณาเด็กหนุ่มที่นั่งฟังหนักแก้อี้

"ผู้ใดจะรู้ได้เล่า"

เจ้าจู้ยังมีมุมปาก ตาจ้องมองอีกฝ่ายเหม็ง

สีหน้าของชายวัยกลางคนชะงักค้าง เขารู้สึกว่าเด็กหนุ่มคนนี้ดู
คุ้นตาอย่างไรขอบกล ครั้นเห็นเจ้าจู้ลุกจากเก้าอี้ ชายวัยกลางคนจึง
หมุนตัววิ่งหนีตามสัญชาตญาณ ทว่าเจ้าจู้มองไวราวปีศาจ เพิ่งได้ยินเสียง
กระป๋องอันเสียดสีหัวเข็มขัดทองคำดัง 'ซิ่ง' ประตูห้องก็ปิดลงเสียแล้ว

ชายวัยกลางคนชักดาบที่ห้อยเอวออกมาต้านกระบี่อ่อนของเจ้าจู้
ทว่าก็ถูกกำลังภายในอันรุนแรงขัดกระแทกจนเซถอยไปข้างหลัง เขา
สะท้อนวบาในใจ รีบร้องสั่งหลงจูที่ยืนหน้าชิด "เร็วเข้า! จับมันไว้!"

หลงจูตอบสนองทันที ชักมีดสั้นออกจากแขนเสื้อพลางปรีเข้าใส่
ซางหรง แต่เพิ่งจะก้าวเท้าออกไปได้ไม่กี่ก้าวก็ถูกเด็กหนุ่มหมุนตัวมาใช้
กระบี่ฟันเข้าที่ข้อพับเข่า หลงจูล้มลงพื้นอย่างเจ็บปวด

ในขณะเดียวกันเจ้าจู้ยังพันศอกใส่ต้นคอชายวัยกลางคนโดยแรง

กระบี่ที่ตัวดกลับมาแทงไหล่อีกฝ่ายจนล้มลงไปหมอบกับพื้น แล้วยกเท้าเหยียบต้นคอไว้

"เจ้าคือ...คือคนที่ฆ่าท่านประมุขของพวกเขาหรือนั้น!"

ขณะความเจ็บปวดแสนสาหัสรุมเร้าในที่สุดชายวัยกลางคนก็นึกออกว่านี่คือเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่บนหลังคาในคืนเกิดเหตุ คือนั่นเขาไม่ได้ตามเข้าไปในบ้านด้วย และพอได้ยินเสียงเช่นฆ่าอันดุเดือดดังออกมาจากข้างใน เขาก็หนีออกมาด้วยความขลาดกลัว

"ปลาที่หลุดรอดร่างแหของสำนักเทียนฝูอย่างนั้นหรือ"

เจ้าจู้เล็กคิ้วอย่างพิศวง ตอนแรกเขานึกว่าผู้ที่ทั้งตราประทับไว้บนจดหมายจะเป็นคนที่ใช้นามแฝงว่าวีจิตรกรวีคนนั้นเสียอีก ที่ไหนได้ ยังเป็นพวกสำนักเทียนฝูเหมือนเดิม

เขาสอดมือเข้าไปล้วงก้อนกระดาดเล็กๆ ออกจากอกเสื้อ ปลายกระบี่ยังปักคาอยู่ในกระดูกสะบักของอีกฝ่าย เนื่องจากมือไม่ว่าง เขาจึงหันไปมองซางหรง "มาช่วยข้าหน่อย"

ซางหรงไม่ได้เพิ่งเคยเห็นเจ้าจู้ฆ่าคนเป็นครั้งแรก จึงกลั้นใจก้าวเข้าไปยื่นข้างเขาอย่างเยือกเย็น เพียงแต่ไม่รู้ว่าเขาอยากให้นางทำอะไรกันแน่

"คลี่ออกซิ"

เจ้าจู้ส่งก้อนกระดาดมาให้ แล้วพยักพยับปลายคาง ซางหรงเลยต้องคลี่จดหมายที่ถูกขยำจนเป็นก้อนให้แผ่ออก แล้วส่งกลับไปให้เขาโดยไม่มอง

"เจ้ารู้จักคนในจดหมายหรือไม่"

เจ้าจู้โน้มตัวลงยื่นจดหมายยับเยินไปตรงหน้าร่างบนพื้น

"ไม่รู้จัก..." ชายวัยกลางคนตอบเนื้อตัวลั่น

"อย่างนั้นหรือ" เจอจู้แค้นหัวเราะ "เช่นนั้นเจ้าว่าข้าจะใช้ชีวิตเจ้าให้ได้อะไรขึ้นมาเล่า"

"คุณชายโปรดใช้ชีวิตด้วย! ะ...ถึงข้าจะไม่รู้ แต่โดยปกติจดหมายติดต่อกับชายพวกนี้จะต้องผ่านมือเจ้าเรือนหล่อรูปร่างของพวกเราก่อน บัดนี้ท่านประมุขล่วงลับแล้ว แต่ข้ารู้ว่าท่านเจ้าเรือนยังอยู่ในเมืองซูซิงขอรับ!"

ชายวัยกลางคนสัมผัสได้ว่าปลายกระบี่อ่อนเสียดลึกกลงไปในสะบักอีกหลายขุน* เจ็บปวดเกินทนรับ จึงรีบละล้าละลักบอก

"เจ้าเรือนหล่อรูปร่างหรือ" เจอจู้ทวนคำ ดวงตาสีดำขลับฉายแววสุขุมเยือกเย็น "ได้ เช่นนั้นบอกมาว่ามันอยู่ที่ใด"

"กิจการของสำนักเกียนฝูเวลานี้อยู่ในมือเขาทั้งหมด เขา...เขาน่าจะอยู่ที่หอวิธิงในตรอกไหวหลิวทางตะวันออกของเมือง!" ใบหน้าของชายวัยกลางคนถูกกดจนแทบติดพื้นห้องเย็นๆ และเอ่ยออกมาอย่างยากลำบากเพราะโพรงปากเต็มไปด้วยเลือด

"ข้าจะไปหามัน"

แวตตาของเด็กหนุ่มไม่มีรอยยิ้มเลยแม้แต่นิดเดียว เสียงที่เอ่ยแผ่วต่ำจนฟังแล้วหนาวสะท้าน "พวกเจ้าน่าจะรู้วิธีการทำงานของหอจื่อเฟิงดีอยู่แล้ว หากพวกเจ้ากล้าส่งข่าวไปให้มันไหวตัวละก็ ที่จะดับดินตามกันเมื่อถึงเวลานั้นก็คือชีวิตของครอบครัวพวกเจ้าทั้งหมด"

เมื่องลือที่อยู่ในโรงเตี๊ยมเคียวยาอยู่สองสามรอบ จนกระทั่งแดดจ้า ผืนฟ้าโหมมอกสลายจนแทบไม่เหลือเขาถึงยกยาไปอุ่นซ้ำอีกรอบ ในที่สุด

* ขุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบได้กับความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ขุนเท่ากับ 1 ชี้อ (เขียน)

เจอกับช่างทรงก็กลับมาเสียที่

"อะไรนะ พวกท่านจะไปหอวีรึง" พอได้ยินช่างทรงบอกอย่างนั้น น้ำชาที่เพิ่งจิบเข้าไปก็แทบสำลักพรวด เมื่องสีรีบโหมมือห้ามเป็นพัลวัน "แม่นางชูชู เจ้าไปไม่ได้เด็ดขาด คุณชายก็ไปไม่ได้เช่นกัน!" ประโยคหลังนี้ เขาหันไปพูดกับเด็กหนุ่มที่กำลังดื่มยาช้าๆ

"ท่านอาเมื่องสีรู้หรือว่ที่นั่นคือที่เช่นไร" ช่างทรงถาม

"ต้องรู้อยู่แล้ว ตอนอยู่ในคุกข้าคุยกับพวกหนูหลินซงและถ่านเจี้ยจื่อ ที่นั่นเป็นที่ที่พวกมันสองคนไปกันประจำ" เมื่องสีตอบ พอเห็นดวงตา กระจางใสสองประกายบริสุทธิ์ส่องคู่มองมาเขาก็ชะงัก แล้วเอามือกุม ขมับทอดถอนใจ "หากคุณชายจะไปตามหาคนที่นั่น ข้าก็ไม่หวังไม่ห้าม แต่แม่นางชูชูไปไม่ได้เด็ดขาด ที่นั่นเป็นแหล่งโลกีย์ เป็นสถานเริงรมย์ เป็นที่ที่สตรีดีๆ ไม่สมควรไป!"

เขาเพิ่งตระหนักเมื่อคืนนี้เองว่าเด็กหนุ่มผู้นี้ไม่ประสาโลก จะไม่รู้ว่า ที่นั่นเป็นสถานที่อยู่อย่างไรก็ไม่แปลก แต่หากเข้าไปแล้วได้เห็นสิ่งไม่ควรเห็น จนระคายเคืองนัยน์ตาละก็...ทันใดนั้นเมื่องสีก็คิดอะไรได้ จึงรีบยึดตัว นั่งตรงทันที "หากคุณชายเชื่อใจข้าก็ให้เข้าไปแทน ข้ามีวิธีลวงคนผู้นั้น ออกมาให้ท่านอยู่แล้ว"

"นักพรตเมื่องสีมีท่าที่เช่นนี้..." เจ้าจู่โยนลูกอมเม็ดหนึ่งใส่ปาก แล้วกล่าวต่อไปด้วยท่าทางชอบกล "ข้าชักเริ่มอยากรู้ อยากเห็นขึ้นมากจริงๆ แล้วสิ"

39

ธอมนา

เรือนหล่อรูปปั้นหล่อรูปสักการะเทพเซียนให้อารามเต่าต่างๆ นับว่ามีชื่อเสียงในเมืองซูชิงพอสมควร แต่คงเพราะไม่เคยมีส่วนรวมกับการแข่งขันในยุทธภพของสำนักเกียนฝูและดำเนินกิจการแคในเมืองซูชิงที่จะว่าใหญ่ก็ไม่ใหญ่ จะว่าเล็กก็ไม่เล็กเท่า นั้น ทำให้แม้แต่สายข่าวที่กระจายตัวอยู่ของหอจื่อเฟิงมองข้ามที่แห่งนี้ไป

หากไม่เพราะเจ้าจู่ตามสืบจากตราประทับจางๆ บนจดหมายฉบับนั้น จนมาเจอร้านยาซึ่งหนาน เขาก็คงเชื่อว่าคนสำนักเกียนฝูตายไปหมดสิ้นแล้วจริงๆ

มิน่าเล่าหลิวเสวียนถึงต้องหนีมาที่ซูชิง

ม่านราตรีโรยตัวคลุ้มรอบด้าน โคมไฟสีแดงที่แขวนอยู่ในตรอกไหวหลิวบ้างขีดบ้างเข้ม ส่องแสงสลัวรวางหน้าประตูหอวิ้องที่มีหญิงสาวยืนกันอยู่มากมาย ส่งเสียงหัวเราะไม่ขาดหู

"ท่านอาเม็งสือเข้าไปนานเต็มทีแล้ว"

ช่างทรงพุดพลาบเกาะราวลูกทรงสี่แดงด้วยสองมือ

"เขาพาตัวเข้ามาอยู่เรื่องของตัวเอง" เจอจู้ก็วางมือทั้งสองข้างไว้บนราว
เอาคางเกยหลังมือพลาบเคี้ยวผลไม้แช่อิ่ม

เม็งสือกลัวเจอจู้จะพาช่างทรงเข้าไปในหอวิริงจริง ดังนั้นพอฟ้า
เริ่มมืดเขาก็รีบชิงเข้าหอไปก่อนทั้งที่ยังไม่ได้กินข้าวเย็น ท่าทางหมายมั่น
ปั้นมือว่าจะหาตัวเจ้าเรือนหลอรอุปคนนั้นให้ได้

"เขายังไม่หายดีเลย"

ช่างทรงเป็นกังวลว่าหากเม็งสือเจออันตรายในหอวิริงจะทำเช่นไร

ต้นฤดูใบไม้ผลิฝนซุก ยังไม่ทันไรได้ชายคาก็ฉ่ำขึ้น เจอจู้ได้ยิน
ประโยคนั้นของนางดังขึ้นกลางเสียงฝนก็รีบหันไปมอง "อาการบาดเจ็บ
ของข้าก็ยังไม่หายดีเช่นกัน"

หยดน้ำอันชุ่มฉ่ำตกกระทบดวงหน้าขาวผ่องของเด็กหนุ่มอย่าง
นุ่มนวล นัยน์ตาสีดำขลับของเขารันราว

"ข้ารู้"

นางยังจำได้ด้วยว่าหลายวันที่ผ่านมาแผลของเขาฉีกซ้ำเพราะ
ช่วยเม็งสือ เสียเลือดไปตั้งมากมาย คิดแล้วก็อดจ้องมองท่อนแขนของ
อีกฝ่ายไม่ได้ "การรักษาแผลจากของมีคมหมดแล้ว ตอนไปร้านยาวันนี้
น่าจะซื้อเพิ่มสักหน่อย"

เห็นได้ชัดว่าทั้งเขาและนางต่างลืมนกันทั้งคู่

แพขนตาตกหนาของเจอจู้เหลือบขึ้นเล็กน้อย จับจ้องสีหน้ากลัดกลุ้ม
ของช่างทรงอย่างตั้งอกตั้งใจ สักพักกระเปาะใต้ตาก็พองโตขึ้น ฟ้าไม่มืดเล็กๆ
ตรงนั้นให้เปล่งประกายมีชีวิตชีวาอย่างงดงาม

วันเวลาที่ 'ซางหรง' ได้ร่วมเดินทางกับ 'เจ้อจู่'
แม้หนทางจะเต็มไปด้วยอันตรายและความไม่แน่นอน
แต่กลับเป็นความสุขที่แท้จริงในชีวิตของนาง

กว่าพันนาการแห่งราชวงศ์ไม่เคยคลายจากผู้ใด
เมื่อสุดท้ายนางถูกนำตัวกลับสู่วังหลวง... คุณทองอินดงงามที่กักขังนางมาแต่เยาว์วัย
ทุกคนต่างเชื่อว่า... ครานี้นางจะไม่มีวันได้ออกไปอีก

เว้นแต่เจ้อจู่ เขาไม่เชื่อเช่นนั้น
แม้ต้องทิ้งตำแหน่งที่หอจื่อเฟิง ยอมโดนโอบยจนเจียนตาย
ก็มิอาจหยุดความตั้งใจของเขาที่จะพาเข้าวังหลวงอันแน่นอน

ตราบไถที่นางยังถูกจองจำ
เขาจะไม่มีวันละทิ้งความพยายามในการสะบั้นโซ่ตรวนนั้น!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

กดลองอ่าน

พกกกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3380-7

9 786160 633807

ราคา 429 บาท